

вори бистри. На вечерта дядо пржча среща, усмихва се, отдалеч го пита:

— Как си, пржчо? Как похапна днеска?

А пржча му пак сжрдит отвржща:

— На бял камжк трева пасох, на сух пясжк вода пих!

Кипва дядо, бабата нахоква.

На сутринта сам подкарал пржча. Напасал го с тревица зелена, напоил го с водица студена. А вечерта усмихнат му дума:

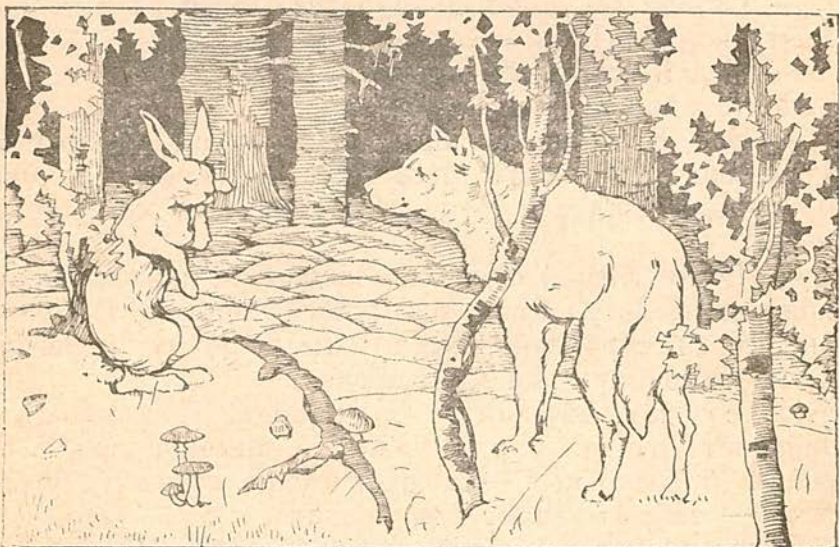
— Е, днес, пржчо, харно се напаси!

— Харно, харно и не твржде, дядо. На бял камжк трева пасох, на сух пясжк вода пих!

— Тжй ли? Чакай аз да те науча! — виква дядо и ножчето грабва, да заколи пржча джлгобради.

Тжркал, тжркал — ножчето не реже. Завтекжл се да го понаточи. Джлгобрадко това само чакал. Скокнал, хукнал, та право в гората. Спотаил се в заешка колибка.

Иде Заю кжм своята колибка и дочува страшен глас отвртре:

— Клан, клан, недоклан! Зжбите ми като тесли, рогата ми като игли! Дето стисна месо кжсам, дето бодна кржв проливам!

Хукнал Заю душа да спасява. Бягал, бягал, спрял се, па заплакал. Насреща му Кумчо Вжлчо иде.